

วัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย political culture in democracy

อัจฉราวรรณ ไจยะเชียว

Mrs.Acharawan Jaiyakheaw

นิสิตหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
lengachar@gmail.com

บทคัดย่อ

วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยในสังคมปัจจุบันจะมีการพัฒนาเจริญก้าวหน้าทางความคิดทั้งสติปัญญาผู้คนมากมายหลากหลายชนชั้นมีความตื่นตัวในทางการเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาคโดยเฉพาะระดับท้องถิ่นที่มีความเป็นอยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดอาทิเช่น องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาลระดับต่างๆ รวมไปถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งโครงสร้างอำนาจทางการเมืองท้องถิ่นเหล่านี้ถูกปลูกฝังมาจากผู้นำที่มีอำนาจทางการเมืองท้องถิ่นเรื่อยมา และปัญหาที่พบบ่อยๆมากที่สุดในวัฒนธรรมทางการเมืองท้องถิ่นที่มีการสั่งสมมายาวนานยากที่จะหาทางแก้ไขได้คือการสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองในรูปแบบคอร์รัปชั่นเชิงนโยบายแบบมีผลประโยชน์ร่วมของผู้นำท้องถิ่นรวมถึงการสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองโดยการซื้อสิทธิ์ขายเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จึงทำให้เกิดการผูกขาดทางการเมือง ส่งผลให้การดำเนินการทางการเมืองเกิดช่องโหว่ในการตรวจสอบอย่างจริงจัง วัฒนธรรมทางการเมืองที่ดี มักเป็นในรูปสัญลักษณ์ในทางการเมืองตามวิถีระบอบประชาธิปไตย วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการมีเสถียรภาพ และประสิทธิผลของการปกครองระบอบประชาธิปไตย ระบบการเมืองแบบหนึ่งแบบใดจะดำรงอยู่ได้จะต้องมีวัฒนธรรมทางการเมืองที่เอื้ออำนวยต่อการปกครองแบบนั้น วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยจะมีผลต่อโครงสร้าง และพฤติกรรมทางการเมืองของประเทศนั้นๆ

คำสำคัญ: วัฒนธรรม,การเมือง,ระบอบประชาธิปไตย

Abstract

The democratic political culture in today's society will develop and advance ideas, both intellectually, many people of different classes, and be alert in politics at both local and regional levels, especially at the local level who live close to The most people, such as Subdistrict Administrative Organization different levels of municipalities including the Provincial Administrative Organization These local political power structures have been instilled in local political leaders over time. And the most frequent problem in the long-established local political culture that is difficult to find a solution is the creation of a political culture in the form of corruption in the collective policies of local leaders. including creating a political culture by buying and selling the rights of voters thus causing a political monopoly As a result, political action is seriously scrutinized. good political culture Often in the form of symbols in politics in a democratic way democratic political culture therefore it is essential for stability. and the effectiveness of democratic governance Any kind of political system to exist must have a political culture that facilitates that type of governance. A democratic political culture will influence the structure. and political behavior of that country

Keywords : culture, politics, democracy

บทนำ

วัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยพึงจะมีปรากฏแน่ชัดในภายหลังการปฏิวัติ 2475 เป็นต้นมาโดยการปฏิวัติจากคณะราษฎรในสมัยรัชกาลที่ 7 ในยุครัตนโกสินทร์และพระองค์ท่านยินดีที่จะสละอำนาจของพระองค์ท่านให้ประชาชนได้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยโดยแท้จริง เนื่องจากพระองค์ท่านมีแนวคิดที่จะปกครองในระบอบประชาธิปไตยอยู่แล้ว เมื่อครั้งที่ได้จำลองเมืองดุสิตธานีแบบจำลองปกครองในระบอบประชาธิปไตย แต่ด้วยเหตุและปัจจัยหลายๆอย่างจึงไม่เป็นไปตามราชปณิธานของพระองค์ท่าน จึงทำให้คณะราษฎรเข้ายึดอำนาจจากพระองค์ท่านได้สำเร็จ ต่อมาคณะราษฎรจึงมีแนวความคิดที่จะนำระบบต่างๆเหล่านั้นมาพัฒนาประเทศไทยใน

ด้านต่างๆให้เจริญทัดเทียมกับประเทศยุโรปตะวันตก มีหลายๆด้าน เช่น ด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง โดยเฉพาะด้านวัฒนธรรมทางการเมืองของภาคประชาชนในชนบทและในสังคมชุมชนที่มีขนาดใหญ่เพื่อไปสู่ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ยั่งยืน

สังคมไทยเป็นสังคมที่ได้มีการรับวัฒนธรรมใหม่ๆเข้ามาปรับปรุงและนำมาผสมผสานอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายและสังคมคนท้องถิ่นในระบอบประชาธิปไตยก็เป็นวัฒนธรรมที่เข้ามาปรับเปลี่ยนทุกยุคทุกสมัยอย่างต่อเนื่อง สังคมไทยเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่ชัดเจนอันเกิดจากการมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาและความเป็นเชื่อที่หลากหลายมาผสมผสานกันส่งผลทำให้มีการสร้างวัฒนธรรมทั้งในเชิงศิลปวัตถุและสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่นความเชื่อทัศนคติ อุบาสัยความศรัทธาร่วมกัน ส่วนวัฒนธรรมประเพณีที่มีความสำคัญและเป็นที่รู้จักกันในระดับสังคมไทย จะเห็นได้ว่าแต่ละภูมิภาคของประเทศจะมีประเพณีวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันออกไปโดยเฉพาะวัฒนธรรมทางการเมือง ซึ่งวัฒนธรรมทางการเมืองเหล่านี้ถือว่าเป็นความเชื่อความศรัทธาและเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองการปกครองที่โดดเด่นของสังคมไทยที่มีความสืบทอดกันมาอย่างยาวนาน ดังที่ ลูเซียน พาย (Lucian Pye) (อุทัย หิรัญโต, มปป : 254) ได้ชี้ให้เห็นลักษณะของวัฒนธรรมทางการเมืองว่า วัฒนธรรมทางการเมืองเป็นทัศนคติ เป็นความเชื่อถือ และเป็นความรู้สึกของคน ทัศนคติหรือความเชื่อดังกล่าว จะเป็นตัวกำหนดว่าเขาควรจะมีบทบาทอย่างไรและแค่ไหนในระบบการเมืองและการปกครองของชุมชน พฤติการณ์ทางการเมืองของบุคคลจะเป็นไปในลักษณะใด หรือมีเรื่องอะไรมาน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมทางการเมืองที่เขาผู้นั้นเอง

ดังนั้นวัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะมีความเชื่อ ทัศนคติ อุบาสัยและความศรัทธาเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตลอด เช่น วัฒนธรรมทางการเมืองในด้านการรับฟังข่าวสารเหตุบ้านการเมืองของคนในสังคม การออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ การสนทนากันในเรื่องของการเมืองมีการชักชวนให้ผู้อื่นออกเสียงเลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งหรือพรรคการเมืองที่ตนนิยมชมชอบ มีการหาเสียงให้พรรคการเมืองหรือพรรคพวกที่สมัครรับเลือกตั้ง มีการสนับสนุนพรรคการเมืองโดยการออกเงินช่วยเหลือ ซึ่งจะพบเห็นในกลุ่มกตัญญูกลุ่มผู้มีผลประโยชน์และกลุ่มผู้มีอิทธิพลทางการเมือง โดยมีการติดตามความเคลื่อนไหวของพรรคการเมืองต่างๆและมีการสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือสมัครเป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมืองตลอดจนการจัดตั้งพรรคการเมือง รวมไปถึงการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายของพรรคการเมืองหรือรัฐบาล ที่กล่าวมาทั้งหมดล้วนแต่เป็นสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังให้ประชาชนประพฤติปฏิบัติจนกลายเป็นวัฒนธรรมทาง

การเมืองของคนในสังคมและมีวิวัฒนาการพัฒนาจากอดีตจากกลุ่มคนยุคหนึ่งไปยังอีกกลุ่มสังคมรุ่นหนึ่งอย่างนี้เรื่อยมาจนมาถึงปัจจุบัน

แนวคิดวัฒนธรรมทางการเมืองและหลักประชาธิปไตย

วัฒนธรรมการเมืองเริ่มต้นจากการอบรมกล่อมเกลாதองศาทางสังคม ซึ่งเป็นทั้งระดับครอบครัว นอกครอบครัว และการเรียนรู้ในระบบการเมืองที่เป็นจริงภายในสังคม สังคมไทยเป็นสังคมที่เน้นความเป็นอิสระ คนในสังคมมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง การดำรงชีวิตของผู้คนเป็นไป อย่างสบาย ไม่ถูกกดดัน ซึ่งเป็นการอบรมที่เกิดขึ้นในระดับครอบครัว ส่วนในระดับนอกครอบครัว อิทธิพลของระบบราชการและอำนาจของรัฐ ค่านิยมอำนาจนิยม มี อิทธิพลต่อการหล่อหลอม วัฒนธรรมการเมืองที่ยอมรับอำนาจ (กมล สมวิเชียร, 2546 : 53-54) อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตเพิ่มเติมคือ กลุ่มคนในสังคมบางส่วนในสังคมไทยก็ เรียนรู้การต่อต้านอำนาจ และการมีพฤติกรรมการเมืองรูปแบบอารยะขัดขืน มากขึ้น อันเป็นผลจากการเข้าใจสภาพการเรียนรู้ทางการเมือง และการเปิดการให้เสรีภาพภายในระบบการเมือง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางสังคม และสถาบันทางสังคม และการเมืองที่ปัจเจกชนนั้นได้สัมผัส นอกจากนี้ นิสัยพื้นฐานของคนไทยบางอย่าง คือ การแสดงออกความต้องการที่ไม่ตรงไปตรงมา หลีกเลียงการแสดงออกที่เปิดเผย หลีกเลียงความขัดแย้ง ซึ่งเป็นนิสัยพื้นฐานของสังคมที่ทำให้กระบวนการและพฤติกรรมมีส่วนร่วมได้มีการบิดเบือนในสังคมไทย เป็นส่วนหนึ่งที่สังคมไทยพัฒนาการเป็นสังคมที่มีวัฒนธรรมการเมืองแบบมีส่วนร่วมที่จอมปลอม (Gabriel A, Almond & Sidney Verba 1956 : 157) และเป็นสาเหตุการไร้เสถียรภาพทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และการเข้าจุดคุณภาพของประชาธิปไตย (quality of democracy) ที่แท้จริง

ในบรรดานักวิชาการทางรัฐศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมทางการเมือง มี Gabriel Almond ที่มีผลงานที่ถูกใช้อ้างอิงมากที่สุด

Almond ให้นิยามของ วัฒนธรรมทางการเมืองว่า “Political Culture is the pattern of individual attitudes and orientations towards politics among members of a political system”

วัฒนธรรมทางการเมืองจึงหมายถึง รูปแบบของทัศนคติส่วนบุคคลและความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อการเมือง ในฐานะที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกของระบบการเมือง

ความโน้มเอียงในที่นี้ Almond อธิบายว่ามี 3 ด้านด้วยกัน ได้แก่ (Gabriel A, Almond & Sidney Verba 1956 : 157)

1) ความโน้มเอียงด้านความรู้หรือการรับรู้ (Cognitive orientations) คือ ความรู้ความเข้าใจและความเชื่อของประชาชนที่มีต่อระบบการเมือง

2) ความโน้มเอียงด้านความรู้สึก (Affective orientations) คือ ความรู้สึกทางอารมณ์ที่ประชาชนมีต่อระบบการเมือง เช่น ชอบ – ไม่ชอบ พอใจ – ไม่พอใจ

3) ความโน้มเอียงด้านการประเมินค่า (Evaluative orientations) คือ การใช้ดุลพินิจตัดสินใจให้ความเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมและปรากฏการณ์ทางการเมือง เช่น ตัดสินว่า ดี ไม่ดี เป็นประโยชน์ ไม่เป็นประโยชน์ ซึ่งการตัดสินนี้จะใช้ข้อมูล ข้อเท็จจริง อารมณ์ความรู้สึกเข้ามาประกอบด้วย

ส่วนนักรัฐศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ (Lucien W. Pye, 1966 : 45-48) กล่าวถึงวัฒนธรรมทางการเมืองใน 4 ความหมาย ได้แก่

1) วัฒนธรรมทางการเมืองเกี่ยวข้องกับความไว้วางใจหรือความไม่ไว้วางใจของบุคคลต่อบุคคลอื่นหรือต่อสถาบันทางการเมือง เช่น การมีความศรัทธาหรือความเชื่อมั่นต่อสถาบันหรือผู้นำทางการเมือง

2) วัฒนธรรมทางการเมืองเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออำนาจทางการเมืองซึ่งจะสะท้อนถึงการยอมรับและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง หรือผู้นำกับประชาชนทั่วไปซึ่งทัศนคตินี้ส่งผลโดยตรงต่อการที่ประชาชนให้ความร่วมมือหรือต่อต้านอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครอง

3) วัฒนธรรมทางการเมืองเกี่ยวข้องกับเสรีภาพและการควบคุมบังคับทางการเมือง กล่าวคือ วัฒนธรรมทางการเมืองในสังคมนั้น ให้การยอมรับหรือเคารพต่อเสรีภาพของประชาชนมากน้อยเพียงใด หรือมุ่งเน้นการใช้อำนาจบังคับเพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

4) วัฒนธรรมทางการเมืองเกี่ยวข้องกับความจริงรักภักดีและยึดมั่นในสังคมการเมืองของบุคคล กล่าวคือวัฒนธรรมทางการเมืองช่วยสร้างเอกลักษณ์ทางการเมืองให้แก่บุคคลในสังคมที่จะยึดมั่นร่วมกันและพร้อมที่จะต่อสู้ ปกป้องรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์นั้นให้คงอยู่ต่อไป อาจจะโดยการยอมเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อส่วนรวมหรือสละผลประโยชน์ระยะสั้นเพื่อผลประโยชน์ระยะ

จากที่กล่าวมานี้อาจพอช่วยให้เห็นภาพความหมายของวัฒนธรรมทางการเมืองได้พอสมควร จะเห็นว่าวัฒนธรรมทางการเมืองเป็นเรื่องของความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในจิตใจของบุคคล และความรู้สึกนึกคิดนี้เป็นแนวทางหรือรูปแบบหรือมาตรฐานของแต่ละบุคคลที่จะใช้ในการประเมินเหตุการณ์หรือการรับรู้ทางการเมืองของบุคคลนั้น ผลของการประเมินการเมืองนี้จะแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็น การออกเสียงเลือกตั้ง การประท้วง การยอมรับ หรือการปฏิบัติตาม เป็นต้น

กระบวนการเกิดวัฒนธรรมทางการเมือง

วัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture) คือส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมทางสังคม (Social Culture) เป็นวัฒนธรรมที่ ครอบคลุมสังคมทั้งหมด โดยวัฒนธรรมทางการเมืองจะเกี่ยวข้องเฉพาะ “การเมือง” เป็นหลักซึ่งโดยความเป็นจริงจะเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมส่วนอื่น ๆ ของสังคมอย่างใกล้ชิด ดังนั้น กระบวนการเกิดวัฒนธรรมทางการเมืองจึงเป็นอย่างเดียวกับกระบวนการเกิดวัฒนธรรมทาง สังคม โดยมีกระบวนการ ดังนี้ (สมบัติธารง ชาญวงศ์, 2549 : 195)

1) กระบวนการปลูกฝังอบรมหล่อหลอมกลาทางการเมือง (Political Socialization Process) บุคคลในสังคมจะผ่านกระบวนการปลูกฝังอบรมหล่อหลอมกลาทางการเมืองมาแต่แรกเกิดโดย เริ่มต้นตั้งแต่ครอบครัวโรงเรียน ชุมชนที่ทำงาน และจากสิ่งแวดล้อมโดยรวม โดยกระบวนการนี้จะ เกิดขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อม

2) ความรู้ทางการเมือง (Political Knowledge)จากกระบวนการปลูกฝังอบรมหล่อหลอม กล่อม กลาทางการเมืองทั้งทางตรงและทางอ้อมจะทำให้บุคคลเกิดความรู้ทางการเมือง จากความรู้ทางกว้าง จนถึงความรู้ทางลึก อาทิความรู้เกี่ยวกับอุดมการณ์ของระบอบการเมืองต่างๆ ได้แก่ ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ระบอบเผด็จการทหารระบอบคอมมิวนิสต์ ระบอบสังคมนิยมและระบอบประชาธิปไตย เป็นต้น หรือความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมและพฤติกรรมทางการเมืองรูปแบบต่างๆ ทั้งจากการปลูกฝังจากครอบครัว โรงเรียนองค์กรที่ทำงานและจากสื่อต่างๆ กระบวนการนี้จะทำให้บุคคลมีความรู้ความเข้าใจกับ “การเมือง” ในมุมมองอย่างหลากหลาย

3) ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติทางการเมือง (Political Beliefs, Values, Attitudes) เมื่อบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับการเมืองไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหรือเป็นความรู้แค่ผิวเผินหรือแบบลึกซึ้งกระบวนการรับรู้(Perception Process) ของแต่ละคนจะทำ หน้าที่ในการกลั่น กรองถ้า

เห็นว่าสิ่งใดไม่ดีจะเกิดการปฏิเสธ เช่น บุคคลเห็นว่าระบอบเผด็จการทหารหรือระบอบคอมมิวนิสต์ไม่ดีก็จะ ปฏิเสธแต่ถ้าเห็นว่าดีเพราะเป็นที่นิยมของบุคคลทั่วไปหรือหลักการที่ ดีเช่น ถ้าบุคคลเห็นว่า ระบอบ ประชาธิปไตยดี กระบวนการรับรู้จะทำให้เกิดการยอมรับจนกลายเป็นความเชื่อค่านิยม และ ทศนคติ ทางการเมืองของตน ซึ่งมีลักษณะดังนี้

(1)ระบบความเชื่อ (Beliefs) เป็นความเชื่อเกี่ยวกับ สิ่งที่ดำรงอยู่ว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือ เป็นสิ่งที่ผิดเป็นการประเมินค่าถึงสิ่งที่เป็นอยู่ว่าดีหรือเลวหรือเป็นความเชื่อเกี่ยวกับวิธีหรือ เป้าหมาย ของการกระทำว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาหรือไม่ความเชื่อเป็นสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล เมื่อบุคคลมี ความรู้เกี่ยวกับการเมืองและเห็นว่าการเมืองระบบใดดีก็จะยอมรับและยึดถือกลายเป็น ความเชื่อทาง การเมืองของตน อาทิความเชื่อเกี่ยวกับระบอบการเมืองต่าง ๆ ของบุคคลและกลุ่ม บุคคล

(2) ค่านิยม (Values) เป็นความเชื่อที่ยึดถือสืบต่อกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน เป็น ความ เชื่อเกี่ยวกับวิธีหรือเป้าหมายการกระทำ ของบุคคลและกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะยืนยงถาวร ต่างกันกับ สมัยนิยม (Fashion) ที่ไม่ยืนยงถาวรเป็นความเชื่อที่ มีผลต่อการกระทำ ในระยะสั้นแล้ว เลื่อนหายไป ค่านิยม ทางการเมืองจึงเป็นการแสดงออกของความเชื่อทางการเมืองในรูปของการ กระทำที่สามารถมองเห็นได้ อาทิค่านิยมเผด็จการและค่านิยมประชาธิปไตย เป็นต้น การกระทำ ต่าง ๆ ของบุคคลและกลุ่มบุคคลจะ ทำให้รู้ว่าบุคคลเหล่านี้มีความเชื่อทางการเมืองอย่างไร

(3) ทศนคติ (Attitude) เป็นความรู้สึกของตนที่สั่งสมมาจากประสบการณ์อัน ยาวนาน และมีผลต่อการตอบสนองสิ่งต่าง ๆ ด้วยลักษณะของความรู้สึกและความพอใจของตน ดัง นั้น ทศนคติ ทางการเมืองจึงเกิดขึ้นจากกระบวนการรับรู้ทางการเมืองของบุคคลจนกระทั่งทำให้เกิด ความเชื่อทาง การเมืองเกี่ยวกับ ลัทธิหรือระบอบการเมืองต่าง ๆ และการแสดงออกในรูปแบบของ ความรู้สึกทาง การเมือง อาทิเช่น รู้สึกพอใจกับ ระบอบประชาธิปไตยที่เคารพในเรื่องเสรีภาพ ความ เสมอภาคและ ความยุติธรรมของคนในสังคมและรู้สึกไม่พอใจกับ ระบอบการเมืองที่ละเมิดสิทธิ เสรีภาพและ ความเสมอภาคของบุคคล เป็นต้น

(4) พฤติกรรมทางการเมือง (Political Behaviors) เมื่อบุคคลมีความเชื่อค่านิยม และ ทศนคติทางการเมืองอย่างไรก็จะส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมทางการเมืองอย่างนั้นอาทิเช่น บุคคล ใดมี ความเชื่อในระบอบประชาธิปไตย บุคคลนั้นก็จะเคารพในสิทธิเสรีภาพทั้งของตนเองและผู้อื่น จะ เห็น คุณค่าของความเสมอภาคและความยุติธรรมของสังคม ถ้ามีการเลือกตั้งก็จะไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

อย่างสม่ำเสมอถ้ามีการแสดงความคิดเห็นก็จะเข้าร่วมในการแสดงความคิดเห็นและการ
วิพากษ์วิจารณ์อย่าง มีเหตุผล พฤติกรรมการเมืองเหล่านี้จะเกิดจากอิทธิพลของความเชื่อค่านิยมและ
ทัศนคติทางการเมือง ของแต่ละบุคคล

(5) วัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture) เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมทาง
การเมืองจน กลายเป็นแบบแผน (Pattern) คือกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถคาดหมายได้
อาทิ บุคคลที่ไปใช้ สิทธิเลือกตั้งเสมอ บุคคลที่กล้าแสดงความคิดเห็นทางการเมืองโดยตรงไปตรงมา
และบุคคลที่เคารพ ในความเสมอภาคของผู้อื่น พฤติกรรมทางการเมืองที่ เป็นแบบแผน เช่นนี้จะ
กลายเป็นวัฒนธรรมทาง การเมืองของบุคคลนั้น หรือกลุ่มนั้น (สมบัติธารง ธัญวงศ์, 2549 : 196)

ประเภทของวัฒนธรรม

ในทางรัฐศาสตร์มีการจำแนกวัฒนธรรมการเมืองออกเป็น 3 ประเภท โดย งานศาสสติก
ของ Almond & Verba คือ (Almond, Gabriel and Verba, Sidney, 1972 : 135)

- 1) วัฒนธรรมการเมืองแบบคับแคบ (parochial political culture)
- 2) วัฒนธรรมการเมืองแบบไพร่ฟ้า (subject political culture)
- 3) วัฒนธรรมการเมืองแบบการมีส่วนร่วม (participation political culture)

อย่างไรก็ดี ระบบการเมืองทุกระบบมีส่วนผสมของ 3 วัฒนธรรมพื้นฐานของความลำหลัง
และทันสมัยรวมอยู่ด้วยกันเสมอ ไม่มีระบบการเมืองที่ทันสมัยสมบูรณ์ หรือลำหลังที่สุด ดังนั้น
Almond & Verba จึงได้แบ่งการผสมของวัฒนธรรมการเมือง ออกเป็นอีก 3 แบบ ได้แก่

1) วัฒนธรรมการเมืองแบบคับแคบผสมไพร่ฟ้า (parochial –subject political
culture) หมายถึงสภาพทางการเมืองของระบบไม่ได้ยอมรับผู้นำชุมชน ผู้นำเผ่า ในกรณีไทยอาจ
หมายถึงการไม่ยอมรับผู้มีอำนาจท้องถิ่น เช่น นักการเมืองท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายก
องค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ยอมรับอำนาจของรัฐบาลกลาง ผู้นำการเมืองระดับรัฐ
อย่างไรก็ดี ผู้คนก็ยังไม่สนใจเรียกร้องสิทธิทางการเมือง หรืออาจได้รับสิทธิทางการเมืองแต่ก็จะไม่
สนใจที่จะใช้สิทธิทางการเมือง ระบบคิด และทัศนคติ ก็จะไม่ได้อึดคิดว่าตนมีบทบาทหรืออิทธิพลทาง
การเมืองต่อระบบ

2) วัฒนธรรมการเมืองแบบไพร่ฟ้าผสมการมีส่วนร่วม (subject- participant political
culture) หมายถึงระบบการเมืองที่มีพลเมืองบางส่วนเริ่มสนใจที่จะเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง

ทราบและตระหนักถึงบทบาทของตนที่จะเปลี่ยนแปลงและมีอิทธิพลทางการเมือง โดยแสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองเช่นการไปเลือกตั้ง การไปชุมนุมเรียกร้องทางการเมือง การเป็นสมาชิกพรรคการเมือง แต่ประชาชนอีกกลุ่มยังเมินเฉยต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง ถือว่าการเมืองไม่เกี่ยวกับพวกเขา หรือไม่ตระหนักในอิทธิพลทางการเมืองของตน ระบบการเมืองที่มีส่วนผสมของคนที่ไม่สนใจการเมือง และคนที่ไม่ตระหนักในสำคัญของการเมืองที่จะมีผลกระทบเขาอย่างสำคัญ ทำให้ระบบการเมืองไม่มั่นคง ประชาธิปไตยไม่มีเสถียรภาพ และเป็นระบบการเมืองที่เอื้อให้ ทหาร กลุ่มการเมืองบางกลุ่ม พรรคการเมือง แทรกแซงทางการเมือง หรือชักจูงทางการเมืองในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งเอื้อต่อการเกิดปัญหาการซื้อสิทธิ์ขายเสียงในการเลือกตั้งที่เกิดขึ้นอย่างระบบการเมืองในประเทศไทยด้วย เพราะประชาชนไม่ตระหนักในคุณค่าของสิทธิทางการเมืองของตน

3) วัฒนธรรมทางการเมืองแบบคับแคบผสมการมีส่วนร่วม (parochial participant political culture) หมายถึงสภาพระบบการเมืองที่สังคมประกอบไปด้วยคนหลายเชื้อชาติ กลุ่มคนในแต่ละภาคหรือพื้นที่ แต่ละเชื้อชาติ และคนแต่ละพื้นที่จะมีความจงรักภักดีอย่างแน่นแฟ้นต่อกลุ่มของตนเป็นลำดับแรก และทัศนคติการมีส่วนร่วมทางการเมืองก็จะเน้นการแสวงหาประโยชน์เฉพาะกลุ่ม เชื้อชาติและพื้นที่ ที่ให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้ ในระบบการเมือง หลายกลุ่มจะมีความสำนึกทางการเมืองสูง ที่มีความขัดแย้งทางการเมืองต่อกัน และไม่ยอมประนีประนอมทางการเมือง ลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นในประเทศอาฟริกาที่มีหลายเผ่าที่มีความสำนึกในผลประโยชน์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน หรือ ประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซีย และสิงคโปร์ เป็นที่น่าสังเกตว่า พัฒนาการของประเทศไทยในปัจจุบันที่มีความขัดแย้งทางการเมืองเป็นกลุ่มสี่ มีลักษณะทางการเมืองแสดงออกทางการเมืองในประเภทของวัฒนธรรมการเมืองนี้

เป็นที่น่าสนใจอย่างหนึ่งว่า (Almond & Verba 1965, อ้างใน ชัยอนันต์ สมุทวณิช : 104) ไม่ได้ระบุว่า การที่สังคมใดมีวัฒนธรรมการเมืองที่มีส่วนร่วมจะเป็นสังคมที่เป็นประชาธิปไตยโดยอัตโนมัติที่เราอาจจินตนาการตามตรรกะทางการเมือง เพราะ Almond & Verba เห็น ว่าการมีส่วนร่วมที่ให้ผลประโยชน์ที่คับแคบเกิดประโยชน์แต่บางกลุ่มก็ไม่ใช่ลักษณะการเป็นประชาธิปไตย ทั้ง Almond & Verba เลยให้ความเห็นว่า วัฒนธรรมการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย นั้น เป็นลักษณะที่เรียกว่า Civic Culture ที่เป็นสภาพทางการเมืองที่เกิดขึ้นในอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา นอกจากนั้น วัฒนธรรมทางการเมือง คือ รูปแบบของการกำหนดทิศทางการสู่เป้าหมายทางการเมือง ส่วนใหญ่แสดงออกในรูปแบบของความเชื่อ, สัญลักษณ์ และคุณค่า

ลักษณะอย่างหนึ่งของการมี Civic Culture คือการที่สมาชิกส่วนหนึ่งในระบบการเมืองมีความรู้ทางการเมืองระดับสูงที่จะมีวินิจัยการเมืองอย่างมีเหตุผล เช่น การมีวินิจัยในการไปเลือกตั้ง การไปชุมนุมประท้วงที่ไม่กระทำไปอย่างปราศจากอคติ แต่ใช้หลักการของเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ ความชอบ ความเกลียด ความผูกพัน เป็นการส่วนตัวทางการเมือง ในการตัดสินใจเข้าไปสู่กระบวนการทางการเมืองและการมีส่วนร่วม อาทิ เช่น การไปเลือกตั้ง คนหนึ่งที่สนใจการเมืองก่อนที่จะตัดสินใจเลือกตั้ง ต้องตรวจสอบข้อมูล ข่าวสาร ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลงานของพรรคของผู้สมัครอย่างรอบคอบ ด้วยความรู้และเหตุผล

ลักษณะประการถัดมาของสมาชิกที่อยู่ในระบบการเมืองที่มี civic culture คือ การที่สมาชิกในสังคมด้านหนึ่ง มีความสามารถในการเป็นผู้ได้การปกครอง (subject competence) ที่ดี ลักษณะอีกอันหนึ่ง คือความสามารถของการเป็นสมาชิกในสังคมในการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่ดี (citizen competence)

ประเด็นถัดมา ความชัดเจนของนักรัฐศาสตร์ที่กำหนดความสัมพันธ์ของ civic culture กับ ความเป็นประชาธิปไตย ก็คือตัว civic culture เป็นตัวแปร ที่จะกำหนดการเกิดขึ้นของประชาธิปไตย ในฐานะตัวแปรตาม แต่ก็มีที่ตั้งข้อสงสัยในภายหลังว่าการที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงระดับประชาธิปไตยหรือคุณภาพประชาธิปไตย (quality of democracy) จะมีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเมืองของสังคมนั้นๆ เป็น civic culture ด้วยหรือไม่ นี่เป็นสิ่งที่จะต้องทำการศึกษาค้นคว้าในการวิจัยต่อไป รวมถึงคำถามที่ว่า การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเมืองจะมีกระบวนการอย่างไร ในสังคม และ รูปแบบใด อย่างไรที่ได้ตั้งข้อสังเกตมาแต่แรก

ระบอบประชาธิปไตย

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย คือ การปกครองที่มีอำนาจอธิปไตยสูงสุด ได้แก่ อำนาจอธิปไตย นิติบัญญัติ อำนาจการบริหารและอำนาจทางตุลาการ ซึ่งเป็นอำนาจของปวงชนทั้งประเทศ ประชาธิปไตยจึงมีความเกี่ยวข้องกับประชาชนในด้านการจัดระเบียบการจัดการปกครองประเทศ และวิถีชีวิตในการดำรงอยู่ร่วมกันอย่างยอมรับสิทธิ เสรีภาพ ความสำคัญและประโยชน์ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยกระบวนการเลือกตั้ง โดยเลือกผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่รักษาผลประโยชน์และใช้อำนาจทางการเมืองแทน ซึ่งหมายถึง ความสามารถที่จะกำหนดและบังคับใช้สิทธิและหน้าที่ได้อย่างถูกต้อง ชอบธรรม ตามอุดมการณ์ประชาธิปไตยที่ประกอบด้วยหลักการสำคัญ คือ หลักที่ถือว่า

ประชาชนเป็นแหล่งที่เกิดและเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ หลักการในการมีส่วนร่วมของประชาชน การใช้หลักเหตุผล หลักการปกครองโดยเสียงข้างมากโดยไม่ละเมิดสิทธิของฝ่ายข้างน้อย กฎหมายหรือหลักนิติธรรม หลักความเสมอภาค (จรรยา สุภาพ, 2535 : 53) หลักการปกครองเพื่อประโยชน์ของประชาชน รัฐบาลมีอำนาจจำกัดและจำเป็น โดยไม่ละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชน หลักการประนีประนอม กล่าวคือ พยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

รูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้น มีอยู่ทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ

1. รูปแบบรัฐสภา ซึ่งเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีรัฐสภาเป็นผู้บริหาร โดยคัดเลือกผู้แทนเข้าไปในรัฐสภา ในรัฐสภามีสองสภาที่ต้องทำงานและประชุมร่วมกันเพื่อหาข้อสรุป โดยมีสภาผู้แทนราษฎร เลือกมาจากประชาชนเสียงข้างมาก เพื่อทำการบริหารประเทศ เสนอร่างกฎหมาย และในรัฐสภาจะมีวุฒิสภา ซึ่งมาจากการแต่งตั้ง โดยที่จะเลือกผู้ที่ทรงคุณวุฒิ หรือมาจากการเลือกตั้ง หรือจะแบ่งส่วนให้มาจากการเลือกตั้งและแต่งตั้ง เพื่อนำมาตรวจสอบการเสนอร่างกฎหมาย ซึ่งรัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมาย เลือกรัฐบาลบริหารประเทศ อีกทั้งต้องคอยควบคุมตรวจสอบการบริหารประเทศของคณะรัฐมนตรีให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและนโยบายที่ได้ให้ไว้ ซึ่งรัฐสภาสามารถอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลเพื่อให้มีการตรวจสอบรัฐบาลได้ ส่วนรัฐบาลก็สามารถให้มีการยุบสภาได้ ส่วนอำนาจตุลาการนั้นแยกออกเป็นอิสระอย่างเด็ดขาด ประเทศที่ใช้รูปแบบนี้ เช่น ประเทศอังกฤษ ประเทศไทย เป็นต้น

2. รูปแบบประธานาธิบดี ซึ่งอำนาจบริหารเป็นของประธานาธิบดี ที่ได้มาจากการเลือกตั้งของประชาชน ประธานาธิบดีเป็นผู้คัดเลือกรัฐบาลเพื่อบริหารประเทศ แต่รัฐสภาในรูปแบบนี้ไม่สามารถที่จะให้มีการยุบสภาได้ ส่วนอำนาจนิติบัญญัติ ประกอบด้วยสองสภา คือ สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้มาจากการเลือกตั้งของประชาชน และวุฒิสภา สามารถมาจากการเลือกตั้ง หรือมาจากการแต่งตั้งก็ได้ ฝ่ายนิติบัญญัติมีหน้าที่ในการออกกฎหมาย แต่ไม่สามารถเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลได้ ดังนั้นฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติจึงต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อประชาชน ส่วนอำนาจตุลาการนั้นแยกออกอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ทำให้ชี้อำนาจทั้งสามฝ่ายแยกออกจากกัน โดยถ่วงดุลอำนาจกันได้อย่างชัดเจน ประเทศที่ใช้รูปแบบนี้ เช่น ประเทศอเมริกา ประเทศบราซิล ประเทศเม็กซิโก เป็นต้น

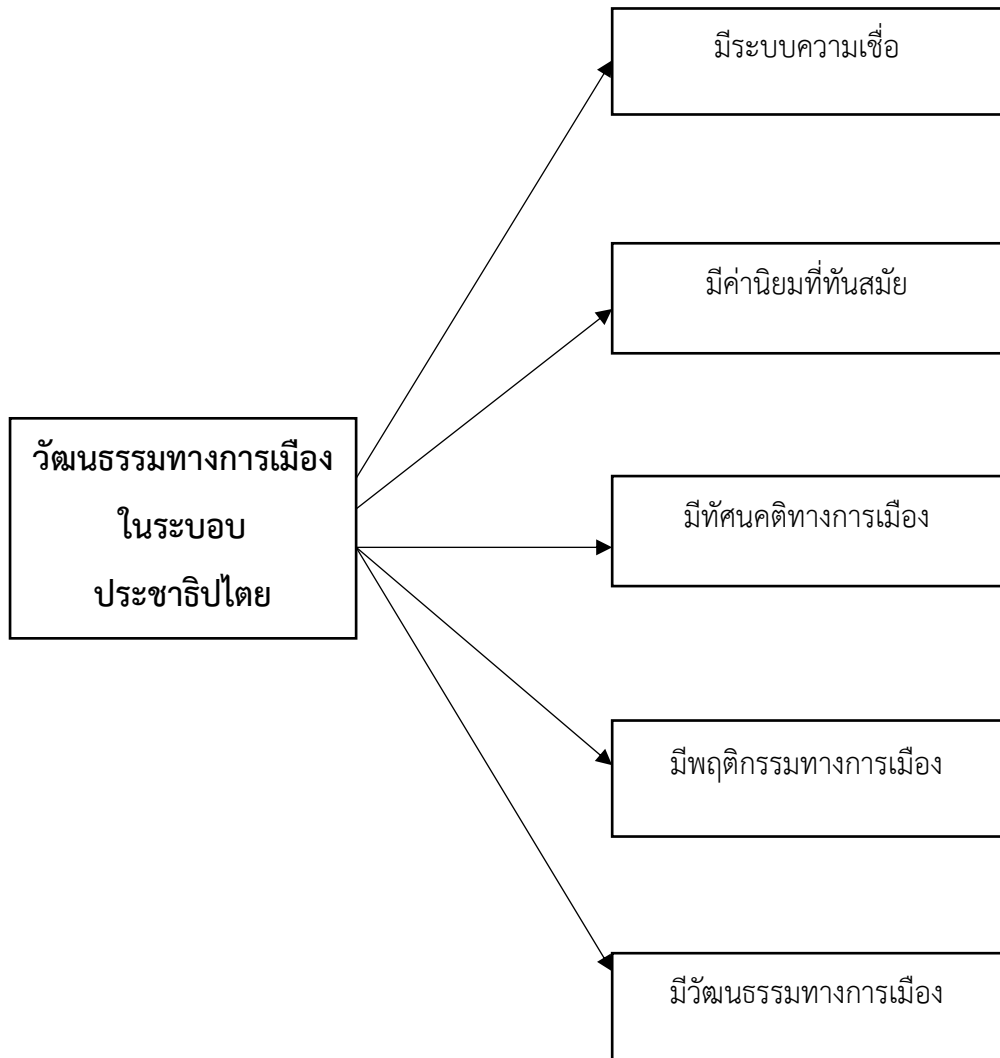
3. รูปแบบกึ่งรัฐสภา กึ่งประธานาธิบดี ซึ่งการปกครองประชาธิปไตยในรูปแบบนี้ ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งจากประชาชน มีตำแหน่งเป็นประมุขของประเทศและยังเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร โดยประธานาธิบดีจะเป็นผู้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐบาล โดยที่ประธานาธิบดีจะ

แบ่งอำนาจให้กับนายกรัฐมนตรีและรัฐบาลเป็นผู้บริหารประเทศ นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ลงนามในการรับรองใช้กฎหมาย ทำให้นายกรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบต่อทั้งประธานาธิบดีและรัฐสภา ทั้งประธานาธิบดีและรัฐสภาจึงมีอำนาจในการถอดถอนนายกรัฐมนตรีได้ ส่วนประธานาธิบดีมีอำนาจเป็นอิสระสูง จะเป็นผู้รับรองการทำงานของนายกรัฐมนตรี ออกนโยบาย และควบคุมอำนาจทางการเมืองทั้งในและระหว่างประเทศ เช่น การทหาร การทูตระหว่างประเทศ เป็นต้น อีกทั้งยังมีอำนาจในการประกาศยุบสภาอีกด้วย ส่วนอำนาจฝ่ายนิติบัญญัตินั้น มีหน้าที่ในการออกกฎหมาย และควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน เป็นระบบสองสภาเช่นเดียวกัน มีทั้งสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่ได้มาจากการเลือกตั้งเช่นเดียวกัน โดยสภาสามารถยื่นอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลได้ ทำให้มีการถ่วงดุลอำนาจและตรวจสอบกันและกันได้ ส่วนอำนาจตุลาการนั้นแบ่งแยกเบ็ดเสร็จโดยเด็ดขาดประเทศที่มีการใช้รูปแบบนี้ เช่น ฝรั่งเศส อินเดีย เป็นต้น

องค์ความรู้ใหม่

ระบบความเชื่อ มีความรู้เกี่ยวกับการเมืองและเห็นว่าการเมืองระบบใดดีก็จะยอมรับและยึดถือกลายเป็นความเชื่อทาง การเมืองของตน อาทิความเชื่อเกี่ยวกับระบอบการเมืองต่าง ๆ ของบุคคลและกลุ่มบุคคล **มีค่านิยมที่ทันสมัย**ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน เป็นความเชื่อที่ยึดถือสืบต่อกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน เป็นความ เชื่อเกี่ยวกับวิธีหรือเป้าหมายการกระทำ ของบุคคลและกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะยั่งยืนถาวร **มีทัศนคติทางการเมือง** จึงเกิดขึ้นจากกระบวนการรับรู้ทางการเมืองของบุคคลจนกระทั่งทำให้เกิดความเชื่อทาง การเมืองเกี่ยวกับ ลัทธิหรือระบอบการเมืองต่าง ๆ รู้สึกพอใจกับ ระบอบประชาธิปไตยที่เคารพในเรื่องเสรีภาพ ความเสมอภาคและ ความยุติธรรมของคนในสังคมและความรู้สึกไม่พอใจกับ ระบอบการเมืองที่ละเมิดสิทธิเสรีภาพและ ความเสมอภาคของบุคคล **มีพฤติกรรมทางการเมือง** อาทิเช่น บุคคลใดมี ความเชื่อในระบอบประชาธิปไตย บุคคลนั้นก็จะเคารพในสิทธิเสรีภาพทั้งของตนเองและผู้อื่น จะเห็น คุณค่าของความเสมอภาคและความยุติธรรมของสังคม ถ้ามีการเลือกตั้งก็จะไปใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างสม่ำเสมอถ้ามีการแสดงความคิดเห็นก็จะเข้าร่วมในการแสดงความคิดเห็นและการวิพากษ์วิจารณ์อย่าง มีเหตุผล **วัฒนธรรมทางการเมือง** เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมทางการเมืองจนกลายเป็นแบบแผน คือกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถคาดหมายได้ อาทิ บุคคลที่ไปใช้ สิทธิเลือกตั้งเสมอ บุคคลที่กล้าแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอย่างตรงไปตรงมา และบุคคลที่เคารพ ในความเสมอภาคของผู้อื่น พฤติกรรมทางการเมืองที่

เป็นแบบแผน เช่นนี้จะกลายเป็นวัฒนธรรมทาง การเมืองของบุคคลนั้น หรือกลุ่มนั้น ดังแผนภาพ
ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 วัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย

สรุป

วัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยเป็นวัฒนธรรมด้านมีความเชื่อ ทศนคติ
อุปนิสัยและความศรัทธาเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตลอด ยังมีวัฒนธรรมที่เป็นส่วนน้อยยังไม่รู้เรื่องการเมือง
ว่าคืออะไรไม่สนใจในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง และมีจำนวนสังคมที่ค่อนข้างปานกลางที่มีความรู้ทาง
การเมืองแต่ไม่สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง และมีสังคมส่วนมากให้ความสนใจในกิจกรรม
ทางการเมือง เช่น มีวัฒนธรรมทางการเมืองในด้านการรับฟังข่าวสารเหตุบ้านการเมืองของคนใน
สังคม ได้รับข้อมูลทั้งทางตรงและทางอ้อม มีการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้โดย
ประพฤติปฏิบัติตามๆกันมาเป็นวัฒนธรรม มีการสนทนากันในเรื่องของการเมืองมีการชักชวนให้ผู้อื่น
ออกเสียงเลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งหรือพรรคการเมืองที่ตนนิยมชมชอบ มีการหาเสียงให้
พรรคการเมืองหรือพรรคพวกที่สมัครรับเลือกตั้ง มีการสนับสนุนพรรคการเมืองโดยการออกเงิน
ช่วยเหลือ ซึ่งจะพบเห็นในกลุ่มกตัญญูกลุ่มผู้มีผลประโยชน์และกลุ่มผู้มีอิทธิพลทางการเมือง โดยมีการ
ติดตามความเคลื่อนไหวของพรรคการเมืองต่างๆและมีการสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือสมัคร
เป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมืองตลอดจนการจัดตั้งพรรคการเมืองรวมไปถึงการแสดงความคิดเห็น
เกี่ยวกับการดำเนินนโยบายของพรรคการเมืองหรือรัฐบาล

References

- กมล สมวิเชียร. (2546). *ประชาธิปไตยกับสังคมไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนา
พานิช.
- จรรยา สุภาพ. (2535). *ระบบการเมืองเปรียบเทียบ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. (2524). *การเลือกตั้ง พรรคการเมือง รัฐสภา และคณะทหาร*. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจ.
- สมบัติธำรง ธัญวงศ์. (2549). *การเมืองการปกครองไทย: พ.ศ. 1762-2500*. กรุงเทพมหานคร: เสมา
ธรรม.
- อุทัย หิรัญโต. (มปป). *สารานุกรมศัพท์ทางรัฐศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- Almond. Gabriel and Verba. Sidney. (1972) *the Civic Culture*. Princeton University
Press : Princeton.

Gabriel A. Almond & Sidney Verba. (1956). *The Civic Culture: Political Attitudes and Democracy in Five Nations*. Boston: Little Brown & Company.

Pye. Lucian. (1966) W. *Aspect of Political Development*. Boston: Little Brown and Company.